

[J. O. Krag.]

hr. Sigsgaard ret i, at denne fredsslutning har trukket meget længe ud.

Jeg skal lige til slut gøre rede for, hvordan socialdemokratiet vil stemme. Vi går imod hr. Kai Moltkes underændringsforslag. Vi stemmer ja til punkt 1 i SFs underændringsforslag og nej til punkt 2. Vi undlader at stemme om hr. Sigsgaards to underændringsforslag.

Udenrigsministeren (*Poul Hartling*): Det ærede medlem hr. J. O. Krags polemik går jo på den måde, at han siger, at i vor — socialdemokratiets — tid tog vi en række betydelige initiativer, men i den nuværende regerings tid har man åbenbart frygt for initiativer, man viser mangel på mod og fremsyn osv. osv. Jeg agter ikke at følge den polemikform op. Jeg har intet ønske om f. eks. at fremstille den tidligere socialdemokratiske regering som ringere, end den faktisk var, jeg har kun et ønske om at belyse tingene.

Når nu hr. J. O. Krag siger, at et af de initiativer, vi skulle have taget, skulle have været at indbyde til en forkonference til belysning af sikkerhedsproblemet helst sammen med Norge og Sverige osv., vil jeg sige, at det er jo ikke det vigtigste eller det rigtigste, at det absolut er Danmark, der tager initiativet. Det vigtigste og det rigtigste er, at man når det rigtige mål. Det afgørende er jo ikke, at man gør reklame for sig selv. Dette spørgsmål er, som man også vil kunne se det, blevet drøftet mellem de nordiske udenrigsministre, og det er ikke for mig uden videre sandsynligt, at et dansk initiativ ville have fremmet denne sag.

Hr. J. O. Krag siger endvidere, at det var en fattig argumentation, jeg leverede, for jeg skulle lade være med at skyde socialdemokratiet noget fordægtigt i skoene, om at de ikke ville have USA og Canada med. Hvor i alverden, sagde hr. J. O. Krag, er der dækning for noget sådant? Jeg talte om et begrænset antal lande, jeg talte om et håndplukket antal lande, men hvor i disse formuleringer ligger der noget som helst, der udelukker USA? Og hr. J. O. Krag sagde til mig, at jeg skulle lade være med den lille polemiske insinuation.

Jeg vil gerne sige, at det er ikke den slags, jeg giver mig af med. Når jeg sagde det på

den måde, hænger det jo sammen med, at det står på tryk i socialdemokratiets eget forslag, som hr. Poul Schlüter siden har gjort opmærksom på, hvor det udtrykkelig står „mellem en række europæiske lande“. Jeg kan kun udtrykke tilfredshed med, at hr. J. O. Krag siden er kommet på bedre tanker og udtrykkelig har sagt, at han kunne ikke forestille sig, at USA og Canada ikke skulle være med; det vil han også gerne godtage som en ændring til sit eget forslag. Men når jeg polemiserede, var det altså ikke imod hr. J. O. Krags mundtlige fremstilling, men udtrykkelig mod det trykte forslag. Det er nemlig afgørende, som jeg sagde, at USA og Canada kommer med og kommer med fra begyndelsen, og derfor har vi hilst det som noget positivt, at Finland i sit initiativ også har præsenteret sit memorandum, sit initiativ, for USA og for Canada, således at de fra begyndelsen er inddraget i det. Jeg synes, det er en rigtig holdning, og jeg forstår nu, at vi ikke er uenige om den.

Jeg er enig med hr. J. O. Krag og med hr. Gert Petersen og andre i, at det er da beklageligt — jeg vil godt gå videre og sige, at det er sørgeligt — at FN ikke kan sætte Biafrasagen på dagsordenen, men jeg synes også, det er beklageligt, at man i en polemik her og en debat her kan se bort fra realiteterne, sådan som jeg synes hr. J. O. Krag gør. Han siger, at initiativer, der ikke giver noget resultat, skal man også tage, for hvis man ikke tog initiativer i FN, som ikke straks gav resultat i første omgang, kunne man slette det meste af dagsordenen; man må tage initiativer, og så må de give resultat i en senere omgang.

Det er jeg enig med ham i, og hvis det kunne fremme sagen i første eller anden omgang, skulle vi tage det initiativ, det er jeg enig med ham i, for Biafras skyld og for FN's skyld. Det er altså ikke, fordi det støder på vanskeligheder, at jeg afviser dette, men det er, fordi det ikke vil lykkes. Man kan nemlig ikke sætte det på dagsordenen i sikkerhedsrådet, uden at der er et tilstrækkeligt antal lande, der støtter det, og det antal lande kan vi ikke skaffe. Vi kunne så ganske vist stå op og sige: ja men vi gør det nu alligevel, så får vi det dog sagt, selv om det ikke fører til noget som helst. Men det ville muligvis eller sandsynligvis skade den sag, vi vil fremme, og derfor må man